

Arrest

**nr. 88 576 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende, samen met haar op dat ogenblik minderjarige kinderen, op 26 augustus 2009 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde dezelfde dag vast dat eerste verzoekende partij voorheen in Polen werd aangetroffen.

1.2. Op 13 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, nadat de Poolse autoriteiten een terugnameverzoek hadden ingewilligd, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 24 februari 2011 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 1 maart 2011 dienden verzoekende partijen een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Verzoekende partijen dienden op 9 maart 2011 een nieuwe asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 april 2011 twee beslissingen waarbij de twee aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk werden verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 april 2011, nadat de Poolse autoriteiten de terugnameverzoeken hadden ingewilligd, ten aanzien van beide verzoekende partijen nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoekende partijen dienden op 18 november 2011 opnieuw een asielaanvraag in.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 17 februari 2012 dienden verzoekende partijen een derde maal een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 maart 2010 ten aanzien van elk van verzoekende partijen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.11. Op 23 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 8 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[A. M.] [...]

+ meerderjarige zoon:

[A. A.]

Nationaliteit: Georgië (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 en van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"1. Wat artikel 9ter Vreemdelingenwet betreft:

De aanvraag die verzoekers hebben ingediend steunt op artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Artikel 9ter Vreemdelingenwet vereist geen "directe" levensbedreiging, maar betreft eveneens ziekten die op termijn een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland.

Dit blijkt eveneens uit de Voorbereidende Werkzaamheden van de Wet van 29 december 2010 tot wijziging van artikel 9ter Vreemdelingenwet:

"Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging.

(...)

Op basis van een standaard medisch attest moet de DVZ-arts in een eerste fase een advies kunnen geven waarna meteen een negatieve beslissing kan volgen. Die filter laat toe manifest ongegronde aanvragen onmiddellijk uit te sluiten en zal voor een ontradend effect zorgen tegenover potentiële fraudeurs.

(...)

Door het heel grote aantal regularisatieaanvragen om medische redenen is het nodig een "medische filter" in te stellen die vier voorwaarden omvat: over een recent medisch attest beschikken, aan een ernstige ziekte lijden, gevolg geven aan de oproeping van de arts en het feit dat er geen regularisatieaanvraag op grond van een andere procedure werd ingediend.

(...)

De procedure om een medische regularisatie te verkrijgen, dient te worden beperkt tot de echt zieke vreemdelingen. Een te soepele toegang tot de procedure, zoals vandaag het geval is, zorgt voor een groot aanzuigeffect. De memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, waarbij artikel 9ter werd vervangen, vermeldt zelf dat "in 2009 de aanvragen om medische redenen goed waren voor 33 % van de totale regularisatieaanvragen en dit terwijl de medische regularisatie bedoeld was als een uitzonderlijke procedure. Bovendien konden in 2008 slechts in minder dan 6 % van de aanvragen de ingeroepen medische redenen uiteindelijk ten gronde in aanmerking worden genomen, in 2009 was dit 8 % (m.n. 754 gunstige beslissingen op 8575 aanvragen)." (DOC 53 771/001, p. 146). Daaruit blijkt opnieuw dat er massaal oneigenlijk gebruik wordt gemaakt van de procedure. De overbelasting en het aanzuigeffect zorgen ervoor dat ernstig zieke vreemdelingen maanden wachten op een verblijfsbeslissing omdat hun dossier terecht komt in het algemene pakket 9ter-aanvragen waarvan 92 % (cijfers 2009) uiteindelijk negatief zullen worden beoordeeld. Het amendement past de procedure zo aan dat de medische regularisatie de absolute uitzonderingsprocedure wordt. Wanneer de vreemdeling verblijfsprocedures probeert op te stapelen, zal slechts uitspraak kunnen worden gedaan over de medische regularisatie wanneer alle andere procedures, inclusief de asielprocedure, zijn afgerond."

De bedoeling van de "medische filter" zoals opgenomen in artikel 9ter Vreemdelingenwet was duidelijk te voorkomen dat men een oneigenlijk gebruik zou maken van de medische regularisatie.

Om deze redenen werd dus bepaald dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken een eerste prima facie onderzoek zou voeren op grond van het medisch getuigschrift. Meer bepaald moet de arts-adviseur nagaan, op grond van het medisch getuigschrift, of de aandoening van de betrokkene ernstig is.

Verzoekers stellen vooreerst vast dat de woorden "directe levensbedreiging" noch in artikel 9ter Vreemdelingenwet noch in de voorbereidende werkzaamheden zijn terug te vinden.

Uit bovenstaande voorbereidende werkzaamheden blijkt dat artikel 9ter Vreemdelingenwet en het medische filter geenszins eist dat de ziekte een "directe" levensbedreiging is voor de betrokkene.

Immers:

Door het heel grote aantal regularisatieaanvragen om medische redenen is het nodig een "medische filter" in te stellen die vier voorwaarden omvat: over een recent medisch attest beschikken, aan een ernstige ziekte lijden, gevolg geven aan de oproeping van de arts en het feit dat er geen regularisatieaanvraag op grond van een andere procedure werd ingediend.

Door te eisen dat een ziekte van directe levensbedreigende aard dient te zijn, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter aangezien het een voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Bovendien stellen verzoekers vast dat de arts-geneesheer zich heeft ingelaten met een onderzoek ten gronde terwijl het nog om de ontvankelijkheidsfase gaat.

In deze fase is het geenszins de bedoeling dat de arts-adviseur een tegenexpertise zou voeren om na te gaan of hij tot hetzelfde besluit zou komen als de arts die het standaard medisch getuigschrift heeft opgesteld.

De eerste fase heeft tot doel na te gaan of de ziekte kennelijk niet ernstig is, in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet, op grond van het medisch getuigschrift.

In casu heeft de arts-adviseur zich echter ingegeven in een onderzoek ten gronde van de aanvraag daar hij het rapport van de behandelende geneesheer van verzoekster heeft bekritiseerd en naast zich heeft gelegd zonder dit bovendien te motiveren.

Dit behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts-adviseur aangezien het nog om de onontvankelijkheidsfase ging.

Om deze redenen is de bestreden beslissing dan ook in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet.

2. Wat de ernst van de ziekte betreft:

Eerste verzoekster lijdt volgens haar behandelende arts aan:

Vrije vertaling van het standaard medisch getuigschrift:

"ernstige depressie met slaapstoornissen, nachtmerries, sociale fobieën, plotse uitbarstingen, het terug denken aan de trauma (oorlog...) wekken bij haar angstaanvallen op."

Wat de gevolgen zouden zijn ingeval van stopzetting van de behandeling, maakt het standaard medisch getuigschrift zoals ingevuld door Dr. [M.], op 13.01.2012, melding van het volgende:

"aggravation de la dépression-> apparition des idées suicidaires...."

Vrije vertaling:

"verzwaring van de depressie-> ontstaan van zelfmoordgedachten..."

Het standaard medisch getuigschrift maakt melding van het feit dat er ingeval van stopzetting van de behandeling, zelfmoordrisico's bestaan.

Desondanks, meent Dr. [L.], dat de ziekte van eerste verzoekster geen bedreiging [in]houdt voor het leven van betrokkene.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel miskent.

Immers, als openbare dienst dient verwerende partij bij het nemen van beslissingen op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren tussen alle in het geding zijnde belangen.

Het redelijkheidsbeginsel laat niet dat het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In casu dient te worden vastgesteld dat niemand weet waarop Dr. [L.] zich beroept om tot het besluit te komen dat de ziekte van eerste verzoekster geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven.

Dit terwijl, Dr. [Z.], die eerste verzoekster sinds juli 2011 volgt, in het standaard medisch getuigschrift spreekt van zelfmoordrisico's ingeval van stopzetting van de behandeling.

In casu is Dr. [L.] tot een volledig ander besluit gekomen dan de behandelende arts van eerste verzoekster terwijl hij eerste verzoekster nooit heeft gezien en hij zijn beslissing bijgevolg enkel kon staven op het standaard medisch getuigschrift ingevuld door Dr. [L.] waarin wordt gesteld dat er zelfmoordrisico's bestaan in hoofde van eerste verzoekster.

Zelfmoord wordt in het Van Dale woordenboek als volgt gedefinieerd: "m en v -en het benemen vh eigen leven: ~ plegen."

Tot het besluit komen dat de aandoening, "ernstige depressie", en zelfmoordrisico's geen directe bedreiging vormt op het leven van eerste verzoeker, is met andere woorden in strijd met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel maar eveneens met de motiveringsplicht aangezien Dr. [L.] geen enkele reden aanhaalt waarom hij zich distantieert van het standaard medisch getuigschrift van Dr. [M.].

Hierdoor zijn verzoekers in de onmogelijkheid om te begrijpen waarom Dr. [L.] [het] oordeel is toegedaan dat de ziekte van eerste verzoekster geen aandoening van direct levensbedreigende aard is.

In die zin, wensen verzoekers te verwijzen naar een recent arrest van Uw Raad dd. 22 maart 2012 betreffende eveneens een psychische aandoening die door een arts-adviseur van verwerende partij als niet ernstig genoeg werd beschouwd:

"2.3.2.3. En l'espèce, le Conseil constate que le psychiatre de la requérante a émis plusieurs attestations dont une du 18 janvier 2012, laquelle mentionne « Si rupture du lien thérapeutique au risque de renvoi de le pays d'origine, malgré la disponibilité éventuelle de traitement, risque de décompensation psychotique majeure, de nouvelle affection avec risque vital non exclu ».

Il résulte que la requérante a un réel besoin d'un suivi médicale, et que l'interruption de celui-ci n'exclut pas un risque vital. Dès lors en estimant que « (...), le dossier médical fourni ne permet pas d'établir que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique. », la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivée sa décision dans le mesure où elle n'expose pas les motifs pour lesquels le médecin conseil s'écarte de l'avis émis par le médecin spécialiste de la requérante. A ce stade de la procédure, il y a lieu de conclure que ce développement du moyen est sérieux. "

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Wat het medisch advies van de arts-adviseur betreft:

Volgens verwerende partij blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 22.05.2012, dat de ziekte van eerste verzoekster duidelijk niet beantwoordt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.02.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 13.01.2012 blijkt dat de beschreven depressie geen aandoening van direct levensbedreigende aard is.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel." (stuk 1).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het medisch advies van de arts in strijd is met de materiële motiveringsplicht en behept is met een manifeste appreciatiefout.

De materiële motiveringsplicht bepaalt immers dat elke bestuurshandeling gedragen moet worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en kunnen worden gecontroleerd.

Het medisch advies van Dr. [L.] begint immers door te stellen dat het dossier van eerste verzoeker kennelijk niet toelaat te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven en besluit vervolgens dat de in het medisch attest van 13.01.2012 beschreven aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene.

Met andere woorden, Dr. [L.] stelt enerzijds dat het dossier van eerste verzoeker hem niet toelaat te besluiten dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven maar hij stelt anderzijds dat de aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven...

Op dit punt dient te worden besloten dat het medisch advies van Dr. [L.], waarop de beslissing van verwerende partij volledig is gegrond, manifest tegenstrijdig is en in strijd met de motiveringsplicht."

4.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel niet ontvankelijk is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoon overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° Indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)"

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de arts- adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoeker ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoeker heeft voorgelegd bij zijn aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat zijn aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, het geen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 22.05.2012 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"Kennelijk laat dit medisch attest niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.01.2012 blijkt dat de beschreven depressie geen aandoening van direct levensbedreigende aard is.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel".

Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Geenszins betreft de beoordeling van de arts-adviseur een beoordeling ten gronde. Er werd immers geoordeeld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Na studie van het medische attest dat verzoeker heeft voorgelegd bij zijn aanvraag, heeft de arts-attache na grondig onderzoek besloten dat de aangehaalde ziekte "kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel".

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur wel degelijk blijkt waarom de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan de in artikel 9ter §1 van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

Alsook:

"(...) wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

Of nog:

"Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM."
(Parl St Kamer, DOC. 51, 2478/001, resp. pgs. 34-35, pg. 35 en pg. 36)

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij opdat het EHRM in de zaak *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) motiveerde dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Ten overvloede verwijst verwerende partij naar het overzicht van rechtspraak door het Europese hof gegeven in voormeld arrest (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades", vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte. hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

- in het arrest '*D. c. Royaume-Uni*' is sprake van "il était en fait proche de la mort" en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale";
- in het arrest '*Karara c. Finlande*' stelde de commissie dat "la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3";
- in het arrest '*Bensaid c. Royaume-Uni*' wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire

n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire D. c. Rovaume-Uni (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts." ;

in het arrest 'Arcila Henao c. Pays-Bas' sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention" ;

- in het arrest 'Ndangoya c. Suède' wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide" ;

- in het arrest 'Amegnigan c. Pays-Bas' oordeelde het hof dat "le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Togo, quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé",

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest N vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008).

In het recente arrest YOH-EKALE MWANJE c. BELGIË van 20.12.2011 heeft het Europees Hof deze principes trouwens andermaal bevestigd (zie de overwegingen onder §§ 82- 85).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

Verzoekers bewering als zou de medische aandoening wel degelijk ernstig zijn, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. »

(R.v.V., nr. 76 474 van 5 maart 2012)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht overigens niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat het advies van de arts-adviseur geenszins tegenstrijdig is omdat arts-adviseur enerzijds zou stellen dat het dossier van verzoekers hem niet toelaat te besluiten dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven, en anderzijds stelt dat de aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven.

Deze kritiek van verzoekers berust op een verkeerde lezing: er staat dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM en niet dat de vereiste beoordeling niet zou kunnen worden gemaakt.

Verzoeker zoekt spijkers op laag water.

Gelet op het advies van de arts-adviseur, kan aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet worden verweten verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren.”

4.3.1. Allereerst moet worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betrekking hebben op de formele motiveringsplicht. Verzoekende partijen betogen dat deze motiveringsplicht miskend werd omdat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseerde om in zijn advies, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, te concluderen dat de ziekte van eerste verzoekende partij geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven. Deze bewering mist evenwel feitelijke grondslag. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoekende partijen werd meegedeeld, blijkt immers dat hij tot zijn conclusie kwam op basis van een evaluatie van de inhoud van het hem door verzoekende partijen meegedeelde standaard medisch getuigschrift. Verzoekende partijen lijken niet akkoord te gaan met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer, doch tonen hiermee geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Verzoekende partijen stellen verder dat de ambtenaar-geneesheer tevens geen reden aanhaalt waarom hij zich distantieert van het standaard medisch getuigschrift dat werd opgesteld door de arts die zij consulteerden. Deze grief mist opnieuw feitelijke grondslag. Er blijkt namelijk niet dat de ambtenaar-geneesheer die verwerende partij adviseerde zich op enigerlei wijze distantieerde van de vaststellingen die gedaan werden door dokter M., de arts die verzoekende partijen consulteerden. De feitelijke vaststellingen die werden gedaan door dokter M. worden door de ambtenaar-geneesheer geenszins in vraag gesteld. De ambtenaar-geneesheer stelde dat de depressie waaraan eerste verzoekende partij lijdt niet direct levensbedreigend is en deze stelling is niet in tegenspraak met de inhoud van het standaard medisch attest dat verzoekende partijen aanbrachten. Verzoekende partijen stellen dat in het standaard medisch getuigschrift melding gemaakt wordt van een zelfmoordrisico in het geval de behandeling die eerste verzoekende partij krijgt zou worden stopgezet. Los van het feit dat er in het standaard medisch getuigschrift geenszins sprake is van een zelfmoordrisico, doch slechts van een mogelijke toename van zelfmoordgedachten, moet worden benadrukt dat deze vaststelling niet toelaat te oordelen dat de arts die verzoekers consulteerden zou hebben vastgesteld dat de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt een direct levensbedreigende ziekte is en de conclusies van de ambtenaar-geneesheer afwijken van deze van dokter M., waardoor een aanvullende motivering vereist zou zijn. Daarnaast moet worden geduïd dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en moet worden gesteld dat verzoekende partijen ook niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het arrest nr. 77 755 van 22 maart 2012 waaruit zij citeren dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak. Zij kunnen bijgevolg niet dienstig naar dit arrest verwijzen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vast te stellen.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoekende partijen nog dat de Raad in zijn arresten met nummers 83 956 en 84 293 in zaken die vergelijkbaar zijn met voorliggende zaak heeft besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat het hem slechts toekomt het middel te beoordelen zoals het in het initiële verzoekschrift werd uiteengezet. In de

mate dat het de bedoeling is van verzoekende partijen om het middel dat zij in het inleidend verzoekschrift hebben ontwikkeld uit te breiden tot middelen die in andere verzoekschriften werden aangevoerd moet worden geduid dat de uitbreiding van het middel laattijdig en daarom onontvankelijk is (cf. 16 januari 2002, nr. 102.567; 24 december 2010, nr. 210.141).

4.3.2. Verzoekende partijen voeren daarnaast aan dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Verzoekende partijen betogen dat noch uit de tekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch uit de voorbereidende werken met betrekking tot dit wetsartikel blijkt dat een ziekte slechts aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging indien deze ziekte een *“directe levensbedreiging”* inhoudt. Het feit dat deze terminologie gebruikt wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer impliceert evenwel niet dat deze in casu een beoordelingsfout zou hebben gemaakt. Het is namelijk niet kennelijk onredelijk om de vereiste dat *“een reëel risico voor het leven”* dient te worden aangetoond in een medisch advies te omschrijven als *“een aandoening van direct levensbedreigende aard”*. De ambtenaar-geneesheer heeft derhalve geen voorwaarde aan de wet toegevoegd, doch slechts een redelijke invulling gegeven aan het begrip *“reëel risico voor het leven”*, waarbij hij heeft tevens rekening heeft gehouden met de vraag of er sprake was van een *“kritieke gezondheidstoestand”* en het *“stadium van de ziekte”*. Hij heeft daarenboven toegelicht dat hij zich hiervoor baseerde op de rechtspraak van het EHRM, hetgeen te verantwoorden valt, nu uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd blijkt dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM als leidraad dient te worden gehanteerd bij de beoordeling van de vraag of een aandoening voldoende ernstig is om een verblijfsmachtiging toe te staan (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 36*).

Verzoekende partijen geven daarnaast aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet enkel toelaat een verblijfsmachtiging af te geven in het geval er sprake is van een gezondheidsprobleem dat direct levensbedreigend is, doch ook indien de persoon die een verblijfsmachtiging aanvraagt lijdt aan een ziekte die op termijn een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst. Zij brengen echter geen gegevens aan waaruit kan worden afgeleid dat zij lijden aan een ziekte die in de toekomst niet adequaat kan behandeld worden in hun land van herkomst, zodat dient te worden gevreesd dat een dergelijk reëel risico bestaat. Zij tonen dan ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De bewering van verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek ten gronde zou doorgevoerd hebben, terwijl het hem slechts toekwam een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag te doen is gebaseerd op de veronderstelling dat hij is ingegaan tegen de vaststellingen die gedaan werden door de arts die zij zelf consulteerden. Bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel werd evenwel reeds vastgesteld dat deze premisse feitelijke grondslag mist. Er blijkt derhalve niet dat de ambtenaar-geneesheer iets anders dan een ontvankelijkheidsonderzoek zou hebben doorgevoerd.

Waar verzoekende partijen voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op een advies van een ambtenaar-geneesheer dat een tegenstrijdigheid bevat lijken zij voorts uit te gaan van een verkeerde lezing van dit advies. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies immers geenszins aangegeven dat hij de medische situatie van eerste verzoekende partij niet kan beoordelen. Hij heeft daarentegen duidelijk gesteld dat hij – na evaluatie van het standaard medisch getuigschrift – de ziekte waaraan zij lijdt niet beschouwt als een aandoening die van direct levensbedreigende aard is. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in eerste instantie vermeldde dat het door verzoekende partijen aangebrachte standaard medisch getuigschrift hem niet toelaat vast te stellen dat er wat betreft eerste verzoekende partij sprake is van een levensbedreigende ziekte is derhalve niet in tegenspraak met zijn verdere toelichting dat de in dit getuigschrift omschreven ziekte geen aandoening is van direct levensbedreigende aard.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat dan ook niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. Verzoekende partijen blijven ook in gebreke aan te tonen dat verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer die het advies opstelde waarop de bestreden beslissing gebaseerd is enig dienstig stuk buiten beschouwing heeft gelaten of hun situatie niet zorgvuldig heeft onderzocht, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK